

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 428/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť T. L., B., zastúpeného advokátom JUDr. B. J., PhD., B., vo veci namietaného porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 29/2012 z 30. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2012 doručená sťažnosť T. L., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 29/2012 z 30. mája 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 17/2001 z 2. septembra 2010 uznaný vinným z trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona a trestného činu násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, ktorý mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu štyroch rokov. Na základe jeho odvolania proti tomuto rozsudku Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 2 To 117/2010 z 20. júla 2011 zrušil napadnutý rozsudok, uznal ho vinným z trestného činu a sám ho odsúdil na trest odňatia slobody na 2 roky, ktorý mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu dvoch rokov. Proti tomuto rozsudku podal dovolanie, o ktorom najvyšší súd 30. mája 2012 rozhodol tak, že jeho dovolanie zamietol. Rozhodnutie najvyššieho súdu sťažovateľ nepovažuje za správne a objektívne z toho dôvodu, že *«Obžalovanému, ako aj komukoľvek inému, musí byť z rozhodnutia súdu na prvý pohľad jasné, z akého dôvodu došlo k oslobodeniu spod obžaloby. Iba takýmto spôsobom dôjde k naplneniu princípu právnej istoty a k zachovaniu práva na spravodlivý proces garantovaného v čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 50 ods. 1 Ústavy SR. V danom prípade nejde totiž len o aspekt zákonný, ale aj ústavný ! Absenciou výroku o oslobodení spod obžaloby totiž dochádza k odňatiu práva konať pred súdom, keďže obžalovaný, resp. iné oprávnené osoby, nemôžu napadnúť výrok rozsudku, hoci oslobodzujúci, v prospech obžalovaného. To rovnako platí aj v prípade, pokiaľ sa trestné stíhanie voči obžalovanému vedie pre pokračovací trestný čin, keďže aj jednotlivé skutky tvoriace v súhrne pokračovací trestný čin sú samostatnými skutkami, hoci sa tak v zmysle zákonnej staršej právnej úpravy neposudzujú. Z toho dôvodu je ústavne neakceptovateľné, aby aj o samostatnom skutku tvoriacom súčasť pokračovacieho trestného činu, ktorý bol presne vymedzený v obžalobe, nebolo súdom vo výrokovej časti rozsudku rozhodnuté.*

Obsahom odôvodnenia rozsudku má byť „len“ prezentácia základných myšlienkových postupov súdu, dôkazov, námietok dotknutých subjektov a vysporiadanie sa súdu s nimi, t.j. všetko to, čím súd argumentačne zdôvodní svoje rozhodnutie uvedené vo výrokovej časti rozsudku. Už zo samotného znenia ustanovenia § 125 Tr. por. vyplýva, čo je základný význam odôvodnenia rozsudku a najmä, čo je jeho obsahom. Je ústavne

neakceptovateľné, aby odôvodnenie rozsudku nahrádzalo výrokovú časť rozsudku v časti skutkovej vety obžalobného návrhu, ktorý bol vo výrokovvej časti rozsudku vypustený zo skutkovej vety popisujúcej pokračovací trestný čin. So skutkovou vetou obžalobného návrhu je potrebné vysporiadať sa vo výroku rozsudku, pretože súd vo výroku rozhoduje o tom, čo sa kladie obžalovanému za vinu podľa skutkovej vety obžaloby.. Inak by členenie rozsudku v zmysle § 120 ods. 1 Tr. por. strácalo svoj význam, čo by opäť smerovalo k porušeniu princípu právnej istoty.

Sťažovateľ namieta tú skutočnosť, že o tom čo mu bolo kladené za vinu v zmysle skutkovej vety obžaloby nebolo v celom rozsahu porušovateľom, ako aj súdmi nižšieho stupňa, ku dňu podania tejto sťažnosti rozhodnuté. Argumentácia porušovateľa spočívajúca v poukázaní na nestotožnenú prax všeobecných súdov nemá zákonnú ani ústavnú oporu. ...

Ak prokurátor podal na sťažovateľa obžalobu, bolo povinnosťou súdu rozhodnúť vo výroku rozsudku o všetkých skutkoch uvedených v obžalobe. Iba týmto postupom je možné, aby bola naplnená právna istota sťažovateľa ohľadom jeho viny, a to, či vinný je, resp. nie je. ...

Ak takúto prax všeobecné súdy zaviedli, nemožno ju ústavne akceptovať v zmysle čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 50 ods. 1 Ústavy SR, pretože o tom, čo je predmetom obžaloby je potrebné rozhodnúť vo výroku rozhodnutia, aby bolo každému zrejmé, či súd za skutky kladené obžalovanému za vinu uznal obžalovaného vinným, resp. či ho spod obžaloby oslobodil. Z ústavného hľadiska neobstojí, aby bol len „vynechaný skutok“ vo výroku bez toho, že by toto bolo konštatované len v odôvodnení, pretože odôvodnenie samo osebe netvorí záväznú časť rozsudku ! ...

Sťažovateľ ďalej pociťuje zásah do svojich ústavou garantovaných práv v postupe dovolacieho súdu k otázke preskúmania sťažovateľom uplatnenej námietky premlčania trestného stíhania. ...

Odvolačný súd totiž odôvodnil svoje rozhodnutie týkajúce sa viny sťažovateľa len odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, ktorý znie: „Krajský súd sa s týmto rozsudkom, pokiaľ ide o rozsah a skutkové vyhodnotenie vykonaného dokazovania v bodoch 1) a 2), stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje“.

Odvolačný súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zároveň zrušil, t.j. rozsudok v časti týkajúcej sa viny sťažovateľa odôvodnil zrušeným rozhodnutím, čo je logicky vnútorne rozporné !

Dovolačný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že súd pri zachovaní práva na spravodlivý proces nie je povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, ale iba na taký argument, ktorý má vo veci rozhodujúci význam. S týmto argumentom sa stotožňuje aj sťažovateľ, avšak uvedené neobstoí, keďže v tejto veci odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu ako celok zrušil zrušený. Nemôže sa odvolací súd opierať o odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu, ktorý sám celý zrušil. ...

Sťažovateľ v dovolaní, odvolaní, záverečnej reči, ale aj v iných svojich podaniach a vyjadreniach poukazoval na skutočnosť, že jeho odsúdenie je postavené výlučne na nevierohodnej a viackrát zmenenej výpovedi jediného svedka M. Š. Prezentáciou tvrdení svedka M. Š. sťažovateľ demonštroval, že v prípade jeho odsúdenia nie sú naplnené znaky subjektívnej, ani objektívnej stránky stíhaného trestného činu, keďže z iných dôkazov tvoriacich súčasť spisu (najmä z výpovedí svedkýň H., G. a V.) nevyplýva, že by sa sťažovateľ niekomu vyhrážal a už vôbec nie so zbraňou v ruke. Sťažovateľ dôkazy k uvedenému čiastkovému útoku nehodnotil podľa vlastných úvah tak ako uvádza v odôvodnení porušovateľ. Sťažovateľ iba poukazoval na rozpornosť tvrdení jednotlivých svedkov, z čoho vyplýva, že bolo na mieste uplatniť zásadu in dubio pro reo. ...

Sťažovateľ žiadal, aby dovolací súd preskúmal, či zo skutočností tak ako boli zistené prvostupňovým súdom a odvolacím súdom možno vyvodiť, že zistený skutok spĺňa znaky trestného činu, z ktorého bol obžalovaný a čin predmetný čin spáchal. Súčasťou skutkových zistení je aj vyhodnotenie dôkazov (najmä svedeckých výpovedí), pretože len správnym vyhodnotením zistených skutočností, je možné vec správne právne posúdiť. Súčasťou takéhoto postupu je aj posúdenie, či žalovaný skutok vôbec napĺňa znaky trestného činu a či ho spáchal obžalovaný. Podľa názoru sťažovateľa ide v tomto prípade o právne posúdenie zisteného skutku, čo dovolací súd má právomoc preskúmať ako dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Porušovateľ, ako aj všeobecne prax dovolacieho súdu, uvedeným spôsobom nepostupujú a vykladajú ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. veľmi reštriktívne, dôsledkom čoho je, že sa z dovolania stáva len akademický formálny inštitút

bez poskytnutia náležitej nielen zákonnej, ale aj ústavnej ochrany, fyzickým osobám, čo je podľa názoru sťažovateľa ústavne neakceptovateľné.

Zároveň zdôrazňujeme, že ak je uznanie viny sťažovateľa postavené na zisteniach uvedených v odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu, ktorý bol ako celok zrušený odvolacím súdom, potom odsúdenie sťažovateľa nie je žiadnym spôsobom verifikovateľné, a to ani vo vzťahu k naplneniu základných znakov skutkovej podstaty trestného činu.».

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1, 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.05.2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 29/2012 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.05.2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 29/2012 sa zrušuje a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 29/2012 znovu konal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom a slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu

môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Sťažovateľ v sťažnosti žiada vysloviť porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že dovolací súd sa nevysporiadal so všetkými skutočnosťami a okolnosťami významnými pre rozhodnutie, ktoré namietať už pred súdmi nižšieho stupňa, a to v okolnostiach skutkových zistení, ako aj právneho posúdenia veci.

Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva:

«Obvinený T. L. ako prvé namietať, že v jeho trestnej veci došlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu, ktoré porušenie zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Z dikcie zákona je pritom zrejmé, že nie každé porušenie práva na obhajobu obsahovo naplňa uvedený dovolací dôvod. Tento dôvod dovolania je daný len v prípade, ak bolo toto právo porušené zásadným spôsobom...

V posudzovanom prípade bolo trestné stíhanie obvineného T. L. vedené pre viaceré trestné činy, z nich najprísnejšie trestný bol trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., za ktorý v tom čase účinný Trestný zákon - zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov ustanovoval trestnú sadzbu trestu odňatia slobody vo výmere od 2 do 8 rokov.

Zdôrazniť treba aj to, že trestné stíhanie obvineného T. L. sa začalo 22. novembra 1999, teda za účinnosti „starého“ Trestného poriadku - zákona č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov. Prípady nutnej obhajoby upravovalo ustanovenie § 36 citovaného zákona. Vzhľadom na trest, ktorý obvinenému T. L. hrozil, išlo v jeho trestnej veci o prípad nutnej obhajoby podľa § 36 ods. 3 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005. Zároveň po

jeho vzatí do väzby v tejto veci resp. v neskôr aj v inej veci bol daný dôvod nutnej obhajoby aj podľa § 36 ods. 1 písm. a/ Tr. por. účinného do 31. decembra 2005. ...

Pozornosti dovolacieho súdu neušlo pochybenie predsedu senátu okresného súdu spočívajúce v tom, že obvinenému T. L. ustanovil (v spise na č. l. 1583) 18. decembra 2007 obhajcu JUDr. B. J., PhD. len z dôvodu podľa § 36 ods. 1 písm. a/ Tr. por., teda z dôvodu väzobného stíhania obvineného T. L. v inej trestnej veci. namiesto toho, aby mu ustanovil obhajcu predovšetkým z dôvodu podľa § 36 ods. 3 Tr. por., keďže v danom prípade sa konalo o trestnom čine, na ktorý Trestný zákon ustanovoval trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšovala päť rokov. V tom prípade by nenastala situácia, že po prepustení obvineného T. L. z väzby v inej jeho trestnej veci predseda senátu len pripisom (v spise na č. l. 1673) oznámil dovtedy ustanovenému obhajcovi JUDr. B. J., PhD., že „dôvody nutnej obhajoby v tejto trestnej veci aj naďalej existujú z dôvodu podľa § 36 ods. 3 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005, a že je aj naďalej ustanoveným obhajcom.“ Takýto procesný postup súdu nebol v súlade s Tr. por. účinným do 31. decembra 2005.

Zároveň ale treba uviesť, že toto formálne pochybenie sa na postavení obvineného T. L. de facto zásadne neprejavilo, lebo zo spisu vyplýva, že mu bola poskytovaná adekvátna právna pomoc až do právoplatného skončenia trestného konania. Z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je tak podstatné len to, že obvinený T. L. mal zabezpečenú riadnu obhajobu počas celého trestného konania. Vzhľadom k tomu dovolací súd konštatuje, že v trestnej veci obvineného T. L. porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom nezistil.

Námietka obvineného T. L. spočívajúca v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktorá námietka bola vyššie v texte na str. 5-6 podrobne rozvedená), nielenže obsahovo nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., keďže pod tento primárne spadá porušenie ustanovení Trestného poriadku o povinnej (predtým nutnej) obhajobe, ale navyše táto námietka nebola v danom prípade uplatnená dôvodne. ...

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné uviesť, že uvedený dovolací dôvod je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je

dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa.

Z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je zrejmé, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať...

V rámci tohto dovolacieho dôvodu ako prvé obvinený T. L. namieta, že v jeho trestnej veci došlo k premlčaniu trestného stíhania argumentujúc tým, že premlčacia doba u najprísnejšie žalovaného skutku bola päťročná (v zmysle § 67 ods. 1 písm. c) Tr. zák. účinného do 31. augusta 2002), ktorá začala plynúť od hlavného pojednávania vykonaného 29. júna 2001 a uplynula 29. júna 2006, keď v tomto období nebol zo strany prvostupňového súdu vykonaný žiadny efektívny úkon, ktorý by mal za následok prerušenie plynutia premlčacej doby. ...

V prvom rade treba uviesť, že námietka premlčania trestnosti činu obsahovo spadá pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., lebo sa namieta nesprávna interpretácia hmotnoprávneho ustanovenia upravujúceho zánik trestnosti činu uplynutím premlčacej doby.

... Ustanovenie o premlčaní trestného stíhania sa vzťahuje na všetky trestné činy s výnimkou trestných činov uvedených v § 67a Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005. Okolnosti, ktoré majú vplyv na plynutie premlčacej doby sú uvedené v ustanovení § 67 ods. 2 až 4 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005. ...

*Dovolací súd konštatuje, že dovolacia námietka spočívajúca v tom, že v rozhodnutí niektorý výrok chýba alebo je neúplný, obsahovo nenapĺňa nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania. Inak je tomu v Českej republike, kde je tento dôvod dovolania v Trestnom poriadku *expresis verbis* uvedený. V Slovenskej republike pochybenie súdov v tomto smere nie je možné napraviť v dovolacom konaní. ...*

Dovolanie možno podať iba z dôvodov taxatívne vymenovaných v ustanovení § 371 Tr. por., pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Tr. por.). Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Tr. por.) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Právne

fundovanú argumentáciu má zabezpečiť povinné zastúpenie obvineného obhajcom - advokátom.

Obvinený T. L. v dovolaní nesprávne právne posúdenie skutku pod bodom 3/ výroku rozsudku súdu prvého stupňa ako čiastkového útoku pokračovacieho trestného činu výslovne nenamietal, keď ako už bolo vyššie uvedené svoju pozornosť sústredil len na „absenciu oslobodzujúceho výroku.“ Z dôvodov vyššie uvedených sa preto dovolací súd touto otázkou ďalej nezaoberal.

Obvinený T. L. v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nakoniec namietal, že žalované skutky nespáchal, nikomu sa so zbraňou v ruke nevyhrážal a na nikoho so zbraňou nemieril. V tejto časti dovolania rozoberal a hodnotil jednotlivé dôkazy, najmä výpovede svedkov a zároveň poškodených M. Š. a J. Š., ktorí ho zo žalovanej trestnej činnosti usvedčovali, pričom ich výpovede označil za nevierohodné, keďže podľa jeho názoru sú v nich značné rozpory, ktoré mali byť súdmi vyhodnotené v jeho prospech. Naopak, vyzdvihoval význam svedeckých výpovedí H., G. a V., ktoré vypovedali v jeho prospech, no súd ich výpovede označil za nevierohodné. Následne na základe takéhoto vlastného hodnotenia vykonaných dôkazov predostieral dovolaciemu súdu vlastnú verziu skutkového deja.

V dovolacom konaní sa obvinený nemôže úspešne domáhať zmeny právnej kvalifikácie skutku na podklade iných skutkových zistení, ako sú tie, ktoré ustálili súdy prvého a druhého stupňa. Takéto tzv. skutkové námietky obsahovo nenapĺňajú nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania. ...»

Podľa názoru ústavného súdu z odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že sa vysporiadal s argumentmi sťažovateľa uvedenými v dovolaní proti rozhodnutiu krajského súdu a zrozumiteľným a jednoznačnými spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie odmietnuť. V jeho rozhodnutí sú uvedené skutkové okolnosti veci a odôvodnené závery týkajúce sa právneho posúdenia veci. Z jeho záverov nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ

rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Ústavný súd z rozhodnutia najvyššieho súdu nezistil, že by jeho závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu interpretácia a aplikácia príslušných zákonných ustanovení najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto ústavný súd nie je oprávnený na meritórne preskúmanie uvedeného rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2012